

лѣжаване по кафенетата, и картоигране . . . Тоя лѣниво-ожидателенъ животъ му стана привычка, необходимостъ; затѣпи въ душата му всѣка бодростъ, всѣки духъ на прѣдприимчивостъ... Той нито смѣеше да си помисли, че освѣнъ чиновничество, или търсението му, може да съществува друго поприще на свѣта за него; и забравяше Пенчо че прѣди да е билъ чиновникъ, той е билъ ученикъ при берберинъ, послѣ бакалинъ, послѣ дребенъ сарафинъ въ Силистра, дѣто най-напрѣдъ получи длѣжностъ, благодарение на единъ покровитель.

А сиромашията бѣше влѣзла въ кѣщата изъ сичкитѣ врати, изъ прозорицитѣ и изъ коминитѣ. Четири дѣца, стара майка и баща, млада жена очаквахъ хлѣбъ, който по нѣкога имъ не идеше, понеже картитѣ не идяха на Пенча... О, въ такива гладни вечери Пенчо бѣше грубъ, нетърпимъ! Той не можеше да гледа домашнитѣ. Хубавичкото крѣгло съ алени устни лице на жена му, което при сичката ускудия и неволи въ кѣщата, като на пукъ, цѣфтѣше, му додѣваше, раздражаваше го съ тоя щастливъ видъ, за който Петрунка не бѣше виновата. Това мило, покорно същество въ кѣщата не можеше да му докара вечъ радостъ. Казватъ, че любовта бѣга отъ сиромашията. О, и сиромашията често бѣга отъ любовта — като болѣстѣта... Зѣбътъ на глада гризе не само тѣлесния организмъ; неговото разрушително дѣйствие отива още по-дълбоко, до тайника на душата, дѣто се крие светото чувство на любовта и привязанността . . . На Пенча Знаховски бѣше сичко противно у дома, и той самъ си бѣше противенъ, и свѣтътъ му бѣше противенъ! Дяволъ ги зель сичкитѣ! . . . А службата, която сега просеше, би спасила положението, и новъ животъ би настаналъ за него.